NECROLÒGICA

Salvador Cabré, in memòriam

SILVESTRE MORENO DEL ALAMO. *Amic del barri de Singuerlin*

Als 81 anys, a Barcelona, el 17 de juny, ha mort mossèn Salvador Cabre i Puig qui va ser rector de la parròquia de Sant Julià d'Argentona de l'any 1995 fins al 2001. Havia nascut a Mont-Roig del Camp, l'11 de desembre de 1931.

Mossèn Salvador Cabré va realitzar la seva tasca pastoral, fonamentalment a l'església de Sant Miquel al barri de Singuerlin a Santa Coloma de Gramenet, quan després de ser vicari uns anys a Barcelona, el 1965 aterrà a aquesta ciutat. El bisbe monsenyor Modrego per atendre les noves onades d'emigració, envià a una colla de capellans joves (Trias, Sayrach, Cabré, Esquirol, Catà, Hernàndez, Antonijoan, Moran, Núñez i Pagès a la nova terra de missió, on no hi havia edificis parroquials, però tampoc ni xarxa de clavegueres, enllumenat, transport, escoles ni centres sanitaris.

Mossèn Salvador Cabré arribà a la petita parròquia que el mateix va haver de construir amb l'ajuda d'altres feligresos, veïns i veïnes del barri d'en Singuerlin. Feien tot tipus d'activitats socials per a recollir diners, com tómboles o actes culturals de tot tipus. Alhora, va promoure la Llar d'infants Sant Miquel al pis superior de l'església i creà l'Obra Social Sant Miquel precursora del Centre Social de Singuerlin al tercer pis.

Vaig tenir l'oportunitat de conèixer-lo un dia qualsevol de 1975. Jo havia estat despatxat de la feina als laboratoris de Barcelona, després de la mort del dictador. Hi va haver una vaga important a la meva empresa i com a membre del comitè de vaga, en vaig patir les conseqüències. En Salvador a partir d'aquell dia va obrir-me altres horitzons per l'activisme social. Jo tenia 17 anys, vam emprendre projectes conjunts: seguiment de l'Obra Social, participació en infinitats de treballs...; i sempre, sense ser creient vaig estar a prop de l'església, aquella església que Salvador sabia obrir a la societat necessitada de referents, amb propostes engrescadores en moments delicats i de manca de llibertats. D'ençà el 1994, vaig tenir sovint l'oportunitat de parlar amb ell, i escoltar la seva veu forta i delicada a la vegada.

L'empremta de la seva tasca es va mantenir en el temps i fa tres anys, el 2010, una iniciativa popular va comportar que l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet i la Diputació de Barcelona decidissin batejar amb el nom de Salvador Cabré la nova biblioteca de la ciutat. També va rebre diversos guardons, entre d'altres, el premi Francesc Macià, en la categoria de treball, que atorga la Generalitat (1988) i el premi Ciutat de Santa Coloma (1990) per la seva trajectòria.

Què podem dir més en aquesta breu glosa de la persona tan enorme que era mossèn Cabré? En paraules de Jaume Oliveres *"....un home bo que, segur, mereix figurar amb lletres d'or en la petita gran història del país. El seu lema era contundent: "Estimar és viure de debò, a Santa Coloma i al món sencer", una màxima que repetia abastament mentre s'arromangava, contra tota desesperança, defensant els seus principis irrenunciables de treballar pel país al mig d'una terra cremada i per una Església evangèlica entre la incomprensió del nacionalcatolicisme."*[1]

A Argentona mossèn Cabré tampoc va passar desapercebut. Se'l recorda pel seu extens bagatge cultural. Durant el seu rectorat es va dur a terme l'acondicionament de l'Hort del rector, que porta el seu nom, i l'arranjament de la capella de Puig i Cadafalch. Però, sobretot, va destacar per la seva voluntat d'ajuda als més febles i el seu activisme social.

Durant el funeral, a l'església Major de Santa Coloma de Gramenet, es va aplegar una multitud d'amics, companys, feligresos i gent tant d'església com no. El seu nebot Simeó Gras, capella jove, vingut del vaticà, on amplia estudis, deia: "L'amor a Salvador és la constant. Ho recalca tothom: Se n'ha anat un home bo, un capellà d'una fe indestructible, un lluitador antifranquista, un catalanista de cap a peus, un rapsode fabulós… El tiet va lluitar per les persones i el seu futur va lligat al projecte que té de Déu. El tiet va treballar amb tots vosaltres per no fer de l'Església un gueto. Ell va

1. Oliveras i Costa, Jaume, *El Punt-Avui*, 21.06.2013.

viure per estimar, estimar, no com un poeta, sinó com el trobador que era, amb aquesta veu rude i forta que tenia".[2] El nebot va dir que no volia veure ningú trist: "avui tanquem un capítol, però queda un gran relat per escriure."

Salvador Cabré va publicar diversos llibres de recull d'escrits: *L'Església del segle XXI* i *Diàlegs d'un rector*, en què barrejava memòria personal amb documents pastorals i els records de la seva lluita política i social a Santa Coloma. D'ell és també *Per què teniu por, bisbes de poca fe?*, en què criticava l'immobilisme de la jerarquia arran del Congrés "Cristianisme al Segle XXI", organitzat per diverses entitats de base i desautoritzat pels bisbes. Un discurs directe i sense gaires miraments per aquells que tot ho volen políticament correcte, que es justificava pel seu lliurament total a les causes que defensava.

En un article publicat a la revista fonts (abril, 2000),[3] Maria Josep Castillo repassava les obres publicades per mossèn Cabré i hi afirmava que calia recuperar-les per entendre el seu bagatge i les aportacions que va fer. Mossèn Salvador Cabré era un amant de la lectura (poemes, escrits...) i, sobretot, tenia un autor que guiava aquesta constant creativa i productiva, Joan Maragall. Tanquem aquesta glosa amb un fragment del poema maragallià que va ser base del recordatori al seu funeral i enterrament:

I quan vingui aquella hora de temença
en què s'acluquin aquests ulls humans,
obriu-me'n, Senyor, uns altres de més grans
per contemplar la vostra faç immensa.
Sia'm la mort una major naixença!

2. Corachan, Jordi, al seu webblog de Gramenet 2.0 el 25.06.2013.

3. http://www.raco.cat/index.php/Fonts/article/view/128767/178313

